

Въ ума му като въ огледало премина цѣлиятъ му животъ. Още дете, въ балкана козарче, следъ смъртъта на родителитѣ си. Тегли после по чужди стрѣхи, като ратай. Спомни и за свояте стопанка, баба Каля. Спомни я като млада булка. . . А после спомни за смъртъта ѝ. Спомни и още много, много преживѣни тежки дни.

Сега воденичаръ, близко до село, но рѣдко съ хора.

— Ехъ, и тука тежко се живѣе, — думаше си старецътъ. — Хората удариха вече по новитѣ воденици. Тамъ брашното става по-хубаво и се пресява. А старитѣ воденички ги изоставиха.

Тежко стана на душата му. Тъжи старата воденичка. Затъжи и сивото коте, облеgnато до воденичаря. Старецътъ полегна върху одърчето и загледа къмъ тавана. Отъ тамъ се спушаше дълга паяжина, налепена съ прахъ. На края прахътъ се събралъ на малко топче. Загледа дѣдо Цанко паяжината. Тя се люлееше слабо. Дълго време гледа тъй старецътъ.

Но ето вратата на воденичката се отвори полека и презъ нея нахълтаха черни, опашати дяволи и дяволчета. Дѣдо Цанко се забрави. Гледа той дяволитѣ и не смѣе душа да си поеме. А тѣ обикалятъ изъ воденичката, край камѣка, надничатъ въ човалитѣ.

Единъ отъ тѣхъ каза:

— Ха, ето въ този човалъ има царевица. Хайде да смелимъ брашно и да си направимъ качамакъ.

Речено, сторено. Сипаха царевицата въ кошъ, извадиха върбовия колъ и камѣкътъ се завъртѣ, а кречеталото запѣ.

Дяволитѣ обиколиха сандѣка и чакаха за брашното. Едно малко дяволче влѣзе презъ отворената врата въ одаята, отиде при дѣда Цанка, щипна го за носа, като се усмихна. Взе черното бакърче и излѣзе отъ воденицата. Следъ малко се върна съ пълно бакърче вода, закачи го на веригата и накладе огъня.

Донесоха брашното. Единъ дяволъ остана да прави качамака, а другитѣ почнаха да играятъ и се борятъ изъ воденицана. Най-после качамакътъ стана. Насѣдаха край бакърчето и съ шепи почнаха лакомо да лапатъ горещия качамакъ.